

"Cô Nhã Uyên Khanh? Tôi nghĩ cô nên bỏ đứa bé"

"Bỏ...bỏ đứa bé? Con của tôi bị làm sao vậy bác sĩ"

"Cô Nhã! Cô bình tĩnh một chút, đừng kích động như vậy"

Bác sĩ Chu, nhìn cô cất giọng trấn an khi thấy Uyên Khanh có phần hơi hoảng loạn, cũng phải thôi? Có bà mẹ nào khi nghe tin như vậy lại không bất ngờ. Đôi bàn tay thon thả vì lo sợ mà đan chặt vào nhau, Uyên Khanh cắn môi dưới, ánh mắt òng lòng nhìn chăm chăm bác sĩ.

Bác sĩ Chu thở ngắn đẩy mẫu giấy kết quả xét nghiệm qua cho Uyên Khanh xem, kết cho thấy tình trạng thai nhi trong bụng cô đang tiến triển xấu đi.

"Tôi không biết thời gian qua cô Nhã đây có sử dụng loại thuốc nào không"

"Thuốc...thuốc sao ạ"

Uyên Khanh lặng người, cô thần thờ ngồi ngẫm nghĩ. Rõ ràng từ lúc biết mình mang thai cô không động vào bất cứ loại thuốc nào ngay cả thuốc bổ cô cũng hạn chế sử dụng. Uyên Khanh chỉ tập trung ăn uống các loại thực phẩm bổ dưỡng và nghỉ ngơi đọc sách thư giãn, cô hướng ánh mắt mơ hồ sang bác sĩ Chu điềm đạm lắc đầu dạ không

Bác sĩ Chu hơi nhíu mày.

"Tôi nhận thấy, dạo gần đây cô đã sử dụng một loại thuốc nào đó không rõ nguồn gốc"

"Tác dụng của thuốc khiến thai nhi không hấp thụ được chất dinh dưỡng của mẹ mang lại, thường bị tím tái, đó cũng là một phần nguyên nhân làm cho cô hay bị đau thắt ở bụng và dẫn đến việc chảy máu"

Uyên Khanh nghe xong tự nhiên hai hàng nước mắt trực trào, ~~Lông ngực~~ cô đau quặn, nghẹn ngào ứ đọng nổi đau, không tin vào những gì bác sĩ vừa nói?

Con của cô sao có thể bị như vậy chứ, đúng thật hoang đường. Thời gian qua cô ăn uống chăm sóc bản thân rất kỹ, cũng chỉ mong ngày đứa bé chào đời? Sao có thể.

Nước mắt Uyên Khanh chảy dài trên hai gò má hốc hác, hàng mi cong ướm ả, cô nấc lên, bàn tay ~~ôm chặt Lông ngực~~, bác sĩ Chu thấy vậy im lặng nhìn cô mà không khỏi xót xa, đây tâm lý chung của những bà mẹ yêu con.

"Xin...Xin hãy cứu con tôi, còn cách cứu đúng không bác sĩ"

"Xin ông đấy, tôi không thể mất đứa bé này"

Uyên Khanh run rẩy nắm tay vị bác sĩ tha thiết khẩn cầu, đã là bác sĩ ai lại không muốn cứu người? Nhưng mà...haizzz

"Tôi khuyên cô nên bỏ"

"Nếu cô cố chấp muốn giữ lại, thì tình huống xuất huyết sảy thai rất cao, tính mạng của cô cũng gặp nguy hiểm"

"May mắn cô giữ được đến lúc hạ sinh, 80% đứa trẻ sẽ bị dị tật, mà theo như cho thấy thì phần trăm cô bị rảy thai sẽ cao hơn"

“Cô đừng triệt đường sống của cả hai, hãy suy nghĩ thoát một chút”

Bác sĩ Chu khuyên ngăn hết sức tận tình, một phần cũng chỉ muốn tốt cho cô

Nước mắt cô giàn giụa, đau đớn tột cùng, Uyên Khanh bị đẩy vào tình huống không còn đường lui, tuyệt vọng cô buông bỏ hai tay ra khỏi người bác sĩ.

“Cô Nhã suy nghĩ kĩ đi, nếu cô đồng ý tôi sẽ tiến hành ca phẫu thuật, giúp cô sau này còn có thể mang thai bình thường như những người phụ nữ khác”

Uyên Khanh bật cười, bất lực, cô đưa tay lau đi nhưng giọt nước mắt rồi chậm rãi nhìn xuống, xoa vào phần bụng chỉ mới vừa nhấp nhô một chút.

“Minh Khang...ha ha ha...anh thắng rồi, là tôi thua, đến cuối cùng người thua vẫn là tôi”

“Được! Tôi sẽ phẫu thuật”